

Nemcsak civil szemmel nézve tűnhet furcsán különc cégnek a Hegel, hiszen alig maradt mutatónba neves audiofil gyártó, amely szilárdan kitartva ellen tudott állni a házimozi csábításának. A norvég specialista azonban ma is hú elveihez, számára mozi nem, csak zene létezik, az is kizárólag sztereóban, méghozzá a lehető legjobb reprodukcióban, ezért erőforrásait a bőséges kínálat kialakítása helyett inkább a bevált megoldások aprólékos tökéletesítésére fordítja. A digitális technika sem különösképpen járja át a választékot, a multimédia megpláne, még egy kósza iPod dokkolót sem dobtak össze, a hanghordozó neve bizony itt még mindig a CD.

Igaz volt ez egészen a legutóbbi időkig, amikor is a Hegel egyszer csak felfedezte magának a számítógépet, vagy inkább a hétköznapi, számítógépet nap mint nap munkára-szórakozásra használó embert. Ő az, aki talán már a CD-t sem ismeri, vagy ha igen, semmi kedve használni, hiszen sokkal kényelmesebb a gép merevlemezén összegyűjtve kezelni a zenei tartalmat. Az egyetlen probléma ezzel, hogy így meg hangminőségben nem lesz része, ugyanis a tárolásban jeleskedő kommersz számítástechnika hangforrásként gyalázatosan teljesít. Itt kerülnek képbe a gép gyatra és zavarjelektől senyvedő integrált hangkártyájára alternatívát kínáló, USB bemenettel felszerelt DA átalakítók, közülük tartozik a Hegel háromtagú konverterkínálatának legkisebb tagja, a HD2 is. Mérete ultrakompakt, a specifikációk között megadott egykilós tömeg erősen felfele kerékített, szerintem még fél sincs, de kivitele ettől még természetesen méltó a gyártóhoz, a kizárólag feketében gyártott készülék vastos alumínium előlapot kapott, szépen legömbölyített éllel-sarkokkal, amin a festett cég- és típusjelzésen túl mindössze egy élő tápellátást jelző led kapott helyet. A három kis gumi félgömb lábra állított, lemezből hajtogatott házba költöztetett konstrukciót annyira számítógépes

HEGEL HD2

környezetbe szánják, hogy az USB B-n kívül egyéb bemenete nincs is, kimenetből viszont az analóg sztereó mellett kapott egy koax digitális is, aranyozott csatlakozókkal. Amilyen kényelmesen elfér egy kisebb íróasztalon is (és amilyen kiválóan teljesít), egy fehallhatóaljazat még mindenképpen jól jönne rajta. Tápegységre és így tápaljzatra viszont nincs szükség, mivel áramot is USB-n kap, ami előnyei mellett egy nem túl vészes hátránnyal azért mindenképpen jár: valószínűleg az interfész csekély terhelhetőségéhez igazított teljesítményfelvétel miatt a vonalszintű jelforrásoknál megszokott 2 V körüli kimeneti csúcsérték itt csak 1,25, vagyis ugyanolyan hangerőállás mellett a HD2 lényegesen halkabban szól mint mondjuk egy CD lejátszó.

Rendszerére nézve a HD2 adaptív típus, tehát a digitális jelet a forráshoz igazodva fogadja, az aszinkron megoldás ebbe az árkategóriába még nem fér bele. De lehet, hogy nincs is rá szükség, ugyanis nagyobb tudású testvéreikhez hasonlóan a bejövő jelfolyam először egy átmeneti tárolóba kerül, ahonnan saját, független órajele szerint ütemezve kerül tovább, tehát a hangzás szempontjából kulcsfontosságú időzítés gyakorlatilag egyenértékű az aszinkron jelátvitellel. Ráadásul míg a riválisok az USB szabvány korlátaira hivatkozva jellemzően legfeljebb 48 kHz-es mintavételezést és 16 bites felbontást támogatnak, a Hegelnek valahogy mégis sikerült megolda-

ni a 96kHz/24bit-es audio jel kinyerését, ami az egyre nagyobb számban (legálisan, online) elérhető nagy felbontású kínálatot tekintve komoly versenyelőnynek látszik. Nem utolsó szempont a magától értetődő üzembe helyezés sem: a hangkártya (hiszen lényegében nem más ő, gyártója is így hivatkozik rá) az operációs rendszer saját driverét használja, nem kell telepíteni, sem a későbbiekben frissíteni, elegendő csatlakoztatni az egyik szabad porthoz, és a Windows rendszerek máris alapértelmezett audio kimenetnek tekintik, míg Mac-en és Linuxon (bizony, a Hegel hivatalosan is támogatja a gyakran mostohán kezelt oprendszer) a felhasználónak kell kiválasztania. Ennek előnyeit nem is kell külön bizonygatni: mivel így a számítógép a lejátszó, nem kell azon aggógni, vajon a konverter mit szól a formátumhoz, amit a gép lejátszik, az szólni fog a HD2-n is. De analóggá konvertálás előtt még mindenképpen 192kHz/24bit-es felülmintavételezést végez, majd az átalakított jelet lineáris fázisú analóg szűrőn engedi át. A kimeneti fokozatról különösebbet nem tart érdemesnek kiemelni a gyártó, de mint nyomban kiderül, feladatát ő is igencsak színvonalasan látja el.

Hangminőség

Még nem alakult ki különösebb koncepció az efféle komponensek megoldására, de megítélésükhöz biztos fogódzó lehet a megszokott felvételekkel mutatott hangzás, így első körben a legkézenfekvőbb, egyben a legprimitívebb módszert választjuk, ez legalább menni fog bárkinek: be a cédét a notebook optikai meghajtójába, egy kattintás a megnyíló médialejátszón, és már indul is a zene. Mondani sem kell, a bevettnél jóval alacsonyabb kimeneti szint azonnal észrevételi magát, nem először jön kapóra a Meridian receiver választható bemeneti érzékenysége, és még így is ritkán látott számok mutatják a hangerőt a kijelzőn. Az alkalmazkodás után viszont megszűnik ez az egyetlen kis zavaró körülmény is, jó régen sikerült Hegel elektronikával összeakadni, a New York-i Filharmonikusok tiszta, finom dallamú, megfontolt, méltóság-teljes előadása hallatán mégis felélednek az emlékek. Teljesen hiteles, természetes az előadásmód, nagyon stabil, a legkevesbé sem kapkodó, ráadásul annyira mentes bármiféle digitális íztől, lenyomatától, hogy szinte már analógnak tűnik. Egészen kiváló a felbontás, gyakorlatilag nulla a zajszint, a halk részek alatt elképesztő csend honol a háttérben, pazar kontraszttal szólal meg a legsejtelmesebb hegedűhang is, remekel a dinamika. Nagyobb kivezérlési szinteken hasonlóan szép az élet, van tömege, teste a muzsikának, mégis igen könnyedén mozdul a nagyzenekar, az események sűrűjében ugyan valamivel nagyvonalúbban bánik az információ-tartalommal a HD2, de ilyenkor is harmonikusan, kiegyensúlyozottan, barátságosan játszik. Azért két dolgon lehetne még csiszolni, a felső sáv nem annyira nyílt, így az ideálisnál sötétebbnek, fakóbbnak tűnik a hangkép, a másik pedig a dinamika, ami nagyobb hangerőszinteken már nem átütő, nem rezzenünk össze a szólista ingerültebb vonóéjtéseitől, és a tuttik sem lehengetők, ezen a téren a szolgálati CD játsszó jobban teljesít. A sztereókép azonban szépen összeáll, kiterjedt és nyílt, kényelmes a perspektíva, közel vagyunk a történésekhez, de nem a színpad közepén ülünk, kimondottan komfortos így a zenehallgatás. Jöhet is a Di quella pira Andrea Bocelli előadásában, van benne minden, ami csak megnehezítheti egy audio lánc dolgát, a tenor mögött erőteljes zenekari kíséret nehezen csilapodó rézfúvósokkal, némi szopránnal, na meg felbőszült katonakórusral, mégis elsőrendűen oldja meg a rendszer a

feladatot, ez az AA Paganinivel egész biztosan nem megy ilyen jól. Most is lenyűgöző a zajmentesség, a tökéletesen sötét csend a háttérben, de az énekes temperamentumosabb belépői még mindig nem ugrasztanak ki a fotelból, nyugodt, átélt dallamvezetése inkább a békés szórakozást pártolja, ám még így sem vérszegény a produkció, az üstdobok tisztességesen megmoccantják a mélytartományt, ha úgy hozza a helyzet. Ahogy arra számíthatunk, a meglehetősen élénk hangulatú Pawnshopppal már a magassáv sem vészesen visszafogott, igaz, nem is szikrázóan feltűzelt, inkább amolyan mértéktartóan aktív fajta, kellemesen lekerekített felső végekkel. Abszolút magabiztos, kiegyenlített a hang, amit igen tetszetős, fürge

basszus súlyoz, egyértelműen adja a ritmust, kellően mélyre megy, módjával energikus is, de legalább nem dübörög. Kiválóan fókuszált a hangkép, most egy cseppet sem sötét, pláne nem fakó, a hangszerek kifejezők, hitelesek, egyedül az a markolható nyomaték hiányzik, amire egy határozottan megütött zongorahúrtól, egy erőteljesebben gerjesztett vibrafonrezonátortól vagy éppen egy jól elpáholts felső tamtól számítanánk. Stíggel így sincs nehéz dolga a HD2-nek, sima, egyenletes, áthatóan energikus, de nem durva a megszólalás, ennél a pergők máskor lényegesen keményebbek és az ének is harapósabb, ebben a tálalásban határozottan hallgathatóbb, úgyszólván hibátlan a zene finom, mégsem lagymatag lüktetése. Jacques Loussier Beethoven-átdolgozásai pontosságuk mellett annyira harmonikusak, átélhetően atmoszférikusak és zeneiek, hogy nem is lehet kérdés az audiofil minőség, nagyon furdal a kíváncsiság, mire menne ezzel a teljesítménnyel egy nehézsúlyú high-end lánc tagjaként a kis Hegel.

És a helyzet csak fokozódik, amint

áttérünk az ugyancsak norvég 2L kiadó nagy felbontású klasszikus felvételeire, bármennyire is elcsépelet a szó, Haydn vonósnégyese vagy a Mozart-hegedűverseny bizony kategóriányi minőség-ugrást hoz, egész egyszerűen pazar a felbontás, csak azért nem parádés, mert az a jelző az etalonként még ennél is nagyobb magasságokban mozgó Ayre QB-9-et (HFP86) illeti. Nincs tehát miért szégyenkeznie a norvég törpének, szintisztán muzsikál, egészen elképesztően részletez, csak győzzük figyelemmel követni. Persze hozzá kell tenni, hogy vannak a formátumban még tartalékok, különösen a dinamika nézve, ahogy a hangszereket is alaposabban mutatta be annak idején az említett nagymenő coloradói pályatárs, mégis nagy szó, hogy hiányérzetről legfeljebb innen nézve beszélhetünk. Nem egyszerűen kifogástalanul definiált meg áthatón tiszta a Chesky-féle 96/24-es Rebecca Pidgeon vagy Livingston Taylor felvétel, ez már-már maga a valóság, átható jelenlétérzettel, vibráló atmoszféréval, hosszas körmondatokban lehetne még áradozni róluuk, de leírva ennyi is éppen elég.

Több szempontból is igen szimpatikus készülék a HD2, hiszen a hanghoz vitán felül nagyon értő Hegel megmutatta, hogy ha akar, a számítógépek világában is képes otthonosan mozogni. Végre egy hardver, ami valóban úgy működik, ahogy kell, magától értetődő beüzemelés nem marad ígéret, Bent Holter cégalapító-tervezőnek külön is kijárna az Arany Tux Érdemrend a szabad szoftver támogatásáért. Az integrált tápellátásból, a kis méretből szerencsére csak hasznunk származik, a hangminőség egészen komoly elvárások mellett is kiállja a próbát, az ára ehhez képest kimondottan baráti, nincs miért tovább tétovázni, akinél már csak az alkalmas analóg hangképzés hiánya állt a számítógépesített zenehallgatás útjában.

Jajác Tamás

TERMÉK ADATOK

THD:	<0,005 %
Frekvencia átvitel:	10 Hz - 50 kHz
Méret:	98×50×120 mm
Tömeg:	1 kg
Ár:	89.000,- Ft
Forgalmazó:	Inter Audio
Elérhetőség:	06-20/313-4595